

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
[www.philosophical-research.org]

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Λ. ΠΙΕΡΡΗΣ

Θερινή Περίοδος Διακοπών 2012

Β' ΚΕΙΜΕΝΟ ΣΚΕΨΗΣ

9 Οκτωβρίου 2012

Ελληνικό Μάθημα
προς την
Καγκελλάρια της Γερμανίας

Το πάθος δεν γίνεται μάθος για μερικά ηγετικά κατεστημένα στην ιστορία. (Και εννοώ πραγματικές εθνικές elites, όπως η Γερμανική, όχι σαν το ξενόδουλο Καθεστώς Κατοχής στην Ελλάδα). Επιχειρούν το ίδιο ακατόρθωτο πράγμα δις, και σε ακραίες περιπτώσεις ά-νοιας, τρις. Τέτοια βολουνταριστική συμπεριφορά «ουκ ανδρός σοφού». Αλλά η μοίρα αδήριτα περιωθεί και επείγει εις το οικείον τέλος εκάστου όντος ασχέτως βουλήσεων. Για τη Γερμανία το θέμα δεν είναι το πεπρωμένο του όντος αλλά η άφευκτη κενότητα του μη-όντος. Η Γερμανία είναι καταδικασμένη να επιχειρεί εις μάτην – κατά την οδυνηρή διάγνωση του Nietzsche. Με το άμαθο αλλά συγκλονιστικό πάθος του ρομαντικού (αντι)ήρωα η Γερμανία ελαύνεται στην καταστροφή της σηκώνοντας τις αμαρτίες του ανόσιου δημιουργήματός της, της Ευρώπης. Δυο φορές ήδη η Γερμανία συνάντησε το λυκόφως των θεών της. Είναι οντολογική και ιστορική παραφροσύνη να ελπίζει ότι θα επιτύχει ειρηνικά και σε αναιμική κατάσταση γενικευμένης κατάπτωσης του Ευρωπαϊκού φαινομένου ό,τι δεν πέτυχε με τον μέγα Πατέρα Πόλεμο και υπό συνθήκες εσωτερικής ζωτικής αγωνίας για το μέλλον της παρακμάζουσας Ευρώπης. Τι επιχειρήσε, σε τι απέτυχε και σε τι θα αποτύχει και πάλι οικτρά αν το ξαναπροσπαθήσει; Στην εμπέδωση Γερμανικής Νέας Ευρωπαϊκής Τάξης. Στο εθνικοσοσιαλιστικό όνειρο του Χίτλερ. Λέω «αν» το ξαναπροσπαθήσει, γιατί ισχυρές ομάδες στη Γερμανία έχουν τον κλασικό νου να διδάσκονται από την Ιστορία, αν όχι από την Οντολογία. Και διαβλέπουν πού κείται το εθνικό συμφέρον της χώρας τους: στην απομόνωσή της από την Ευρωπαϊκή μοίρα. Πρέπει η Γερμανία να σκοτώσει το παιδί της για να επιβιώσει η ίδια. Έχω αναλύσει σε κείμενά μου το σημερινό πραγματιστικό περιεχόμενο της μεταφυσικής αυτής αναγκαιότητας. Και έχω ταυτίσει τις κύριες συνιστώσες εσωτερικές δυνάμεις εκεί που ενστερνίζονται την απαιτούμενη ριζική μεταστροφή του Γερμανικού στρατηγικού δόγματος. Λογαριάζω ότι αυτές μπορεί να υπερνικήσουν τις αντιστάσεις του status quo. Αν και η Γερμανική μοίρα δεν προοιωνίζει αρχαϊκά χαμόγελα. Θα υπερισχύσει ο τετελεσμένος έρωτας του κλασσικού στη Γερμανική ψυχή επί της βούλησης του υποκειμένου; Όχι, σημαίνει ο λόγος του όντος. Μακάρι, ψιθυρίζει η ανομολόγητη συμπάθεια του Όντος για το αποπαίδι του.

Ταύτα και τοιαύτα για τα αδιαμφισβήτητα μεγέθη της Ιστορίας.

Αλλά πώς να περιγράψω επαρκώς την αηδία των Ελλήνων δημιουργών της Κοινωνίας για τους νάνους του Καθεστώτος Κατοχής στη χώρα που μαιίνουν με την εκάστοτε και νυν κυβερνητική παρουσία τους την πεμπτούσια της Ελληνικής ψυχής;

Η επίσκεψη σήμερα της Καγκελαρίου της Γερμανίας στην Αθήνα ισοδυναμεί με μια επίσκεψη του Χίτλερ στον Μεταξά ή στην κατεχόμενη Ελλάδα και τον Quisling Πρωθυπουργό Τσολάκογλου ή με επίσκεψη του Κάιζερ στον Βασιλέα Κωνσταντίνο την περίοδο περί την έναρξη του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Ο Άρχων της Γερμανίας έρχεται στο προτεκτοράτο του. Ο Πρωθυπουργός του Καθεστώτος Κατοχής της χώρας είναι τώρα καθαρά Γερμανικό ενεργούμενο. Αυτή είναι η σημασία της «καλύτερης» μεταχείρισής του από τη Γερμανική κατοχή. Παρέδωσε τα πάντα στη Γερμανία. Είναι προδοσία.

Το ότι η επαίσχυντη Κατοχική Κυβέρνησή του απαγόρευσε τις συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις την ημέρα που ο θηλυκός Δεσπότης του έρχεται στο τσιφλίκι της, είναι αναμενόμενο και ευπρόσδεκτο γιατί καθιστά προφανή και διαδηλούμενο τον αληθινό χαρακτήρα του καθεστώτος: είναι χειρότερο από τα καθεστώτα της Βόρειας Κορέας, της Συρίας και του Ιράν, γιατί αυτά είναι τουλάχιστον ενδογενή – άθλια μεν, αλλά δεν

εξυπηρετούν ξένους κυριάρχες.

Είπαν οι μωροί ότι «η Ελλάδα δεν είναι ξέφραγο αμπέλι». Για να μην χάνουμε τον καιρό μας επιχειρηματολογώντας με τους μεθυσμένους της εξουσίας, τους λέμε ότι ακριβώς ξέφραγο αμπέλι πρέπει προς ώρας να γίνει η χώρα για να παίρνουν τα σταφύλια οι δημιουργοί της κοινωνίας και όχι οι καραγκιόζηδες που το λυμαίνονται σαν καθεστώς κατοχής. Ή δεν διάβασαν την μελέτη του ΔΝΤ για την ολιγαρχική δομή και το βαρύ κανονιστικό πλαίσιο της Ελληνικής οικονομίας με αναφορά στην αγορά καυσίμων; Ή δεν άκουσαν την ανακοίνωση του ΣΕΒ που τονίζει ότι η έλλειψη ανταγωνιστικότητας της Ελληνικής οικονομίας δεν οφείλεται παρά κατά ελάχιστο μέρος σε υψηλούς μισθούς και απολαυές, αντιθέτως δε τα κύρια αίτια της είναι το ανελεύθερο οικονομικό σύστημα και το συνεπακόλουθο υψηλό κόστος σε νευραλγικούς τομείς όπως τα καύσιμα και γενικότερα η ενέργεια; Ευπρόσδεκτες επικυρώσεις διαδοχικών αναλύσεων μου για τις αιτίες της ΝεοΕλληνικής καθολικής αποτυχίας.

Επιπλέον. Ο τωρινός κατοχικός Πρωθυπουργός δεν είναι νέο πρόσωπο της διεφθαρμένης Ελλαδικής πολιτικής σκηνής. Ήταν, για κακή μοίρα του Ελληνισμού, και Υπουργός Εξωτερικών σε μια εξαιρετική παγκόσμια στιγμή, εγκύμονα μεγαλείων για τον Ελληνισμό αλλά και πολλά υποσχόμενη για μια ελεύθερη Ελλάδα. Ο χειρισμός του στη μέγα πρόκληση εκείνης της ιστορικής στιγμής ήταν ταυτόσημος με τον σημερινό. Προδοτικός. Αντί των εθνικών συμφερόντων υπηρέτησε τα Γερμανικά συμφέροντα. Η γελοιότητα του Μακεδονικού ζητήματος είναι μικρό αλλά χαρακτηριστικό δείγμα γραφής του ανθρώπου, και μια εσαεί καταδίκη του.

Είναι αποκαλυπτικό να συγκρίνουμε το τότε με το τώρα. Το τελευταίο εν ζωή πείραμα ριζοσπαστικής ανανέωσης της παρακμιακής Ευρώπης, ο Γερμανικός Κομμουνισμός στη Σοβιετική μορφή του, απέτυχε παταγωδώς. Η ένδον κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης (implosion) τότε σφράγισε τη μοίρα της Ευρώπης. Ήταν η δεύτερη μεγάλη αποτυχία της Ευρωπαϊκής απόπειρας αναζωογόνησης του Ευρωπαϊκού συστήματος. Η πρώτη ήταν η αποτυχία του Ναζισμού, της καθαρής Γερμανικής αγωνίας για Ευρωπαϊκή ανανέωση. Τεύτονες και Σλάβοι σχετίζονται όπως Πελασγοί και Ιλλυριοί και Λέλεγες. Είναι εξάδελφοι. Δεν είναι τυχαίο ότι η Ευρωπαϊκή δυναμική ανανέωσης έλαβε χώρα στη Γερμανία (το Ιταλικό Φασιστικό φαινόμενο ήταν χιμαιρικό μείγμα Γερμανισμού και Κλασικισμού) και τη Ρωσία – στη Σκυθική βαρβαρική ζώνη του Βορρά. Τα ανανεωτικά εγχειρήματα μιας θνήσκουσας Ευρώπης ήταν καταδικασμένα σε αποτυχία. Η Ευρώπη η ίδια είναι μια μεταφυσική αποτυχία. Ήταν θέμα χρόνου η φυσική αποδόμησή της.

Η Σοβιετική Ένωση κατέρρευσε, και μαζί μια ουτοπική Ευρωπαϊκή ιδεολογία και μια Αυτοκρατορία. Τεράστιοι χώροι απελευθερώθηκαν από τις πέδες ενός απίθανου αμαλγάματος καλπάζουσας παρακμής και ανανεωτικού οίστρου. Μεταξύ αυτών ήρθη το Σιδηρούν τεχνητό Παραπέτασμα στο μεγαλοδύναμο ΒαλκανοΜικρασιατικό γεωπολιτικό πεδίο. Η φυσική του συνοχή άρχισε να λειτουργεί με εκθετικό ρυθμό. Αν τα πράγματα αφήνονταν στη φυσική τους ροή, αν μάλιστα παρείχετο σοφή διαφορική ώθηση στο λειτουργικό Άνυσμα της Ιστορίας, τα μέγιστα μπορούσαν να αναμένονται. Στη γεωπολιτική ανακατανομή περιφερειακών πεδιακών εστιών που πραγματοποιείται με τη μετάπτωση του Παγκόσμιου Συστήματος σε παγκοσμιοποιημένο Μονοπολικό, το ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο με τις δυναμικές εξακτινώσεις του από Κεντρική Ευρώπη σε Κεντρική Ασία, και από το υπογάστριο της Ρωσίας στον Βορρά στην ισχυρή ζώνη του Ισλάμ στο Νότο, αυτό το οικείο μας πεδίο εκκαλείτο με σαλπίσματα της Ιστορίας να παίξει αποφασιστικής σημασίας ρόλο στις παγκόσμιες ιστορικές εξελίξεις ενοποιούμενο. Το εθνικό συμφέρον του

Ελληνισμού, και της Ελλάδας ως χώρου Ελληνισμού, ήταν η τάχιστα και βέλτιστη ολοκλήρωση του πεδίου αυτού ώστε να μπορεί να επιτελέσει την λειτουργία του. Τα συγκριτικά πλεονεκτήματα του Ελληνισμού θα έθεταν τη χώρα σε ηγετικό ρόλο επανασυγκρότησης και επαναδραστηριοποίησης του οικείου μας μεγαλοδύναμου περιφερειακού πεδίου της καθ' ημάς Ανατολής.

Και τι έγινε; Στη θέση του πάγκαλου Ελληνισμού καθόταν το παραμορφωμένο τέρας του Ευρωπαϊκού πιθηκισμού. Τη φυσική ηγεμονία της Ελληνικής αριστείας κατελάμβανε το αποτρόπαιο Καθεστώς Κατοχής της χώρας. Το εθνικό συμφέρον ποδοπατήθηκε υπέρ των δυνάμεων κατοχής, προεξαρχούσης της Γερμανίας. Και αντί των μεγίστων του Ελληνισμού που ήταν η κατ' απόλυτη προτεραιότητα ολοκλήρωση του ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου, - και αντί των μειζόνων της Ελληνικής Κοινωνίας που ήταν η ευκλής συνέργεια με τις συγγενείς εσωτερικές δυνάμεις του περιφερειακού χώρου αναλόγως κατά ποιόν και ποσόν, -- και αντί του ελαχίστου που ήταν το στενό Ελλαδικό συμφέρον στη νέα τάξη πραγμάτων παγκόσμια και περιφερειακά, --- αντί αυτών επελέγη από το Καθεστώς Κατοχής της χώρας και τον τότε Υπουργό Εξωτερικών και νυν Πρωθυπουργό η καθαρή προδοσία.

Ακολουθήθηκαν οι Γερμανικές επιταγές και προτεραιότητες, τότε όπως και τώρα.

Διαλύθηκε η Γιουγκοσλαβία όταν και όπως άρεσε στη Γερμανία. Και η Ελλάδα μπήκε σε γραμμή ηυξημένης σύγκρουσης προς όλες τις περιφερειακές δυνάμεις με διάφορα γελοία προσχήματα. Στην ουσία το καθεστώς της χώρας έκανε τα πάντα για να εμποδιστεί η φυσική συνοχή και συνέργεια του ΒαλκανοΜικρασιατικού Γεωπολιτικού πεδίου. Αυτό ακριβώς που ήθελε και επεδίωκε ο Γερμανικός Άξονας.

Η πολιτική αυτή του εμποδισμού του στρατηγικού συμφέροντος της χώρας υπέρ της Ευρωπαϊστικής Ευρώπης με Γερμανική ηγεμονία είναι η καθαυτό προδοσία του κατεστημένου της χώρας. Άρχισε στις αρχές του 20ου αιώνα με τον φιλοΓερμανισμό του Βασιλέως Κωνσταντίνου. Ήταν το αδελφό κίνημα προς τον αντίστοιχο φιλοΓερμανισμό της Οθωμανικής Ηγεσίας τότε. Ο τελευταίος οδήγησε στη διάλυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Από τότε η Τουρκία συνειδητοποίησε το μέγιστο στρατηγικό μάθημα: Το συμφέρον του χώρου μας, ιδίως ως πολυδύναμου γεωπολιτικού πεδίου, συνάδει προς τα συμφέροντα της ηγεμονικής ναυτικής ελεύθερης δύναμης παγκόσμιου βεληνεκούς, και μεγιστοποιείται με τον γεωστρατηγικό συντονισμό προς αυτήν. Ασυγκρίτως περισσότερο τώρα, που η Δύναμη αυτή είναι η μοναδική εστία του μονοπολικού παγκόσμιου και παγκοσμιοποιημένου συστήματος.

Αντιθέτως προς την Τουρκία που η εθνική της ηγεσία έμαθε το Μάθημα, η κακοδαιμονία της Ελλάδας έγκειται στο ότι η ηγετική ομάδα της χώρας είναι ένα καθεστώς κατοχής που εξυπηρετεί τα συμφέροντα των κυρίων του. Έτσι ο εθνικός όλεθρος που προκάλεσε ο Κωνσταντινισμός (Διχασμός, Μικρασιατική Καταστροφή με την αληθινή σημασία της) δεν έβαλε μυαλό στους προδότες και τα τσιράκια τους. Ακολούθησαν τους Γερμανούς στον Β' Παγκόσμιο πόλεμο: ο κόσμος του Δοσιλογισμού. Πολιτικοί και στρατιωτικοί ηγέτες, στρατηγοί και αρχιστράτηγος, που ωδήγησαν τους Έλληνες μαχητές σε κατορθώματα πολεμικής ανδραγαθίας κατά των Ιταλών, μεταμορφώθηκαν σε αλεπούδες και λαγούς όταν επενέβη η Γερμανία. Έγιναν οι ουτιδανοί «φρόνιμοι»! Όπως επιγραμματικά απεφάνθη Γερμανός στρατηγός για τα Αγγλικά στρατεύματα και τους στρατηγούς τους στις φοβερές μάχες του Α' Παγκοσμίου Πολέμου «ποτέ άλλοτε τέτοιοι λέοντες δεν οδηγούνται από τέτοια πρόβατα».

Οι ίδιοι, το Δοσιλογικό καθεστώς της χώρας, προσποιήθηκαν ότι είναι με τη Νέα Τάξη του Ελεύθερου Κόσμου υπό την ηγεσία των ΗΠΑ, αλλά σε κάθε περίπτωση εκδήλωναν έντονο

Αντιαμερικανισμό, τον οποίο προωθούσαν στις αγέλες των ημιμαθών ψευτοδιανοουμένων του Διαφωτισμού, και μέσω αυτών, στον λαό. Τις δύσκολες αποφάσεις τις συναρτούσαν προς τον «Αμερικανικό παράγοντα» για να διογκώνουν την επιφανειακή, λαϊκή δυσaréσκεια καθιστώντας ταυτοχρόνως τις σχετικές αποφάσεις ανενεργές. Τα εύκολα τα απέδιδαν πάντα στον Ευρωπαϊσμό και στη Γερμανία ως ηγετική δύναμη του Ευρωπαϊσμού. Ευτυχώς τώρα πρέπει να «πουλήσουν» στην κοινωνία τα αφόρητα εκ μέρους του αφέντη τους, της Καγκελαρίου που πατάει το πόδι της σήμερα στην νεκρωμένη χώρα.

Σε πρώτη ευκαιρία το Δοσιλογικό Καθεστώς έδειξε τον πραγματικό χαρακτήρα του. Η αλλαγή του Στρατηγικού Δόγματος της Ελλάδας το 1953-55 ήταν επίσης καθαρή προδοσία. Η Ελλάδα συνδέθηκε στρατηγικά προς την Ευρώπη της Γερμανίας. Οι συνέπειες της προδοσίας ήταν καταστροφικές για τη χώρα. Η δυναμική συνέργειας του οικείου μας περιφερειακού πεδίου καταστράφηκε, ενώ έβαινε αποφασιστικά ανερχόμενη με την τριπλή Συμμαχία Ελλάδας – Τουρκίας – Γιουγκοσλαβίας (1953-54). Το Κυπριακό απωλέσθηκε αφού από αυτονόητη ολοκληρωτική ένωση κατέληξε σε προφανή διχοτόμηση χωρίς καν μερική ένωση. Ωραία καταληξη θα είναι η ένωση της Βόρειας Κύπρου με την Τουρκία. Η επιρροή της χώρας στα γειτονικά κράτη αφανίστηκε. Τα πραγματικά συμφέροντα της Ελλάδας όχι μόνο αγνοήθηκαν αλλά αντιστρατεύτηκαν. Η στρατηγική, γεωπολιτική και εδαφική συρρίκνωση του Ελληνισμού και της Ελλάδας μετά τους Βαλκανικούς πολέμους (έκρηξη τότε δυναμισμού που προκάλεσε αν και κουτσουρεμένη η Στρατιωτική Επανάσταση του 1909) είναι ανάλογη της Σερβικής μοίρας και του προμνημονευθέντος Μεγάλου Μαθήματος. Αν αφεθεί το Καθεστώς Κατοχής της χώρας να δράσει ακόμη, οι συνέπειες για τη χώρα μας θα είναι χειρότερες από τη Σερβική εξουθένωση. Ήδη η συμμετοχή στο Ευρωπαϊστικό πείραμα μετατρέπεται σε απόλυτη υποτέλεια, ενώ ταυτόχρονα οι εθνικοί σκοποί για τους οποίους υποτίθεται ότι συντελείται η υποτέλεια δεν ευοδώνονται. Συμβαίνει μια καρικατούρα των τελευταίων ημερών της Βυζαντινής «Αυτοκρατορίας» (Αυτοκρατορίας εκείνης κατ' όνομα, μιας πρωτεύουσας). Και το μήνυμα Ελληνισμού και δημιουργών της κοινωνίας είναι ένα και το αυτό τότε και τώρα: σεις το καθεστώς προκαλέσατε την εξουθένωση της χώρας, - αλλά αν είναι να διαλέξουμε μεταξύ ισχυρού

ΒαλκανοΜικρασιατικού γεωπολιτικού πεδίου και ισχυρού Γερμανικού Ευρωπαϊσμού φυσικά και επιλέγουμε το πρώτο, πολύ περισσότερο αφού αυτό είναι αείποτε και πάλι το μέλλον της ιστορίας, ενώ το δεύτερο είναι μια φαντασική προβολή του παρελθόντος της.

Το καταστροφικό νέο Στρατηγικό Δόγμα του Καθεστώτος Κατοχής της χώρας λειτούργησε πάλι και πάλι μετά το 1953-4. Το 1963-4 για το Κυπριακό. Το 1990-93 με την απώλεια της μεγάλης Ευκαιρίας όμοια της οποίας εμφανίζεται κάθε πολλές εκατονταετίες. Το 1996 στα Ίμια. Το 2007 στο Βουκουρέστι. Τώρα υπό τον νέο Άξονα με κέντρο τη Γερμανία.

Στην οικονομική καταστροφή της πολιτικής που ακολουθείται προστίθεται επομένως γεωπολιτική συμφορά. Επιπροστιθέμενης αλληλενδέτως της μετατροπής της χώρας από ανεξάρτητο κράτος, πρώτα σε Ευρωπαϊκό προτεκτοράτο και τώρα σε Γερμανική επαρχία. Οι «έξυπνοι» της Ελλαδικής πολιτικής σκηνής την έπαθαν από τον α-νόητο. Η Γερμανία διατίθεται ίσως να κάνει «πολιτική διαπραγμάτευση» με το υποχείριό της. Ο οποίος δεν θα κάνει τίποτα περισσότερο στη ριζοσπαστική αναδιάρθρωση του Ελληνικού κράτους και την απελευθέρωση της Εθνικής Οικονομίας από όσα έκαναν οι προηγούμενοι πρωθυπουργοί του Καθεστώτος Κατοχής της χώρας – εκτός από ένα πράγμα: προτίθεται να προσδέσει την Ελλάδα στο άρμα της Γερμανίας. Και αυτό ίσως αρκεί επί του παρόντος στη Γερμανική ηγεσία για να του παράσχει πολιτική στήριξη εις βάρος του εθνικού συμφέροντος αμφοτέρων των χωρών.

Λέω ΙΣΩΣ, γιατί η στρατηγική σκέψη της Γερμανίας ευρίσκεται σε φάση μεταβολών και αναπροσαρμογής.

Το πραγματικό συμφέρον της Γερμανίας είναι να αναλάβει τη δημιουργία ενός μικρού, συμπαγούς κύκλου χωρών περί αυτήν δυνάμενων και βουλόμενων να συνεργήσουν στη Γερμανική προσπάθεια να επιπλεύσει η χώρα τους από τη συντελούμενη αναδιανομή ισχύος στο παγκόσμιο σύστημα εις βάρος της Ευρώπης ως παρελθόντος παράγοντος στο Άνυσμα της Ιστορίας. Το στρατηγικό συμφέρον της Γερμανίας τώρα είναι η απεμπλοκή της από την ουτοπία της Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Αλλά η ευκολία με την οποία μια ηγεμονική Γερμανία επιβάλλει τη θέλησή της σε μια ούτως ή άλλως ημιγερμανική Ευρώπη, συν το γεγονός του Ρομαντικού Τευτονικού ηρωισμού (το σύνδρομο του Siegfried), ωθεί τη Γερμανία κάθε φορά που τίθεται το θέμα του ουσιώδους ρόλου της στην Ευρωπαϊκή μοίρα, να αναλαμβάνει μαξιμαλιστικές πρωτοβουλίες πολύ πέραν των πραγματικών δυνατοτήτων της. Ο πρώτος και ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος μπορεί να μην έβαλαν μυαλό σε ορισμένους ηγετικούς κύκλους της χώρας. Μπορεί η Γερμανική ηγεσία να επιλέξει την αυτοκαταστροφική στρατηγική της Γερμανικής ολοκλήρωσης της Ευρώπης (η Γερμανική εκδοχή του Ευρωπαϊσμού), ως της μόνης αποδεκτής για τους Γερμανούς μορφής Ευρωπαϊσμού. Πρόκειται για την Ευρωπαϊκή Νέα Τάξη του Εθνικοσοσιαλισμού.

Εξίσου καλά όμως μπορεί ισχυρές ομάδες του Γερμανικού κατεστημένου να έχουν συναγάγει τα αναγκαία πορίσματα της ιστορίας για τη χώρα τους και να ωθούν την Ευρώπη σε υπαρξιακή κρίση τονίζοντας τους Γερμανικούς όρους μιας προβαλλόμενης ως ενδεχόμενης πολιτικά αλλά ιστορικά αδύνατης Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Η υπαρξιακή αυτή Ευρωπαϊκή κρίση συνίσταται στην αναγνώριση της αναγκαιότητας Γερμανικής ηγεμονίας οιασδήποτε Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Αναγκαιότητας μάλιστα υποθετικής, αφού η Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση είναι αδύνατος. Το πλέγμα αυτό των συναρτήσεων έχει καλώς αντιληφθεί η Αγγλία και δρα αναλόγως.

Το ενδιαφέρον είναι ότι όποιο από τα δυο δυνατά σενάρια εθνικής Γερμανικής στρατηγικής και να ισχύει, το αποτέλεσμα είναι το ίδιο, η ακύρωση της Ευρωπαϊστικής ιδεοληψίας (π.χ. πολιτικής ένωσης) και η διάλυση του Ευρωπαϊστικού εποικοδομήματος (π.χ. της Ευρωζώνης). Υπό την πρώτη Γερμανική στρατηγική θα εξουδετερωθεί η Γερμανία με μια τρίτη αναμέτρηση, (όχι αναγκαστικά στρατιωτική αλλά πλησιέστερη προς αυτήν που ωδήγησε ασφαλώς στην κατάρρευση της Σοβιετικής Αυτοκρατορίας), όπως με τους τρεις Μακεδονικούς και τρεις Καρχηδονιακούς πολέμους της Ρώμης. Η τρίτη και τελειωτική κρίση των ζητημάτων αυτών ήταν τέτοια που για 22 αιώνες δεν ξανακούστηκε Μακεδονικό ή Καρχηδονιακό (ΒορειοΑφρικανικό) πρόβλημα μέχρι τις ημέρες μας. Υπό τη δεύτερη Γερμανική στρατηγική επιλογή, η αυξανόμενη πίεση θα συνεπιφέρει κάποια στιγμή υπό τις κατάλληλες λοιπές συνθήκες τη διάρρηξη του ουτοπικού Ευρωπαϊστικού μοντέλου της Ευρωπαϊκής συνεργασίας και της στρεβλής θεσμικής του υπόστασης. Το μέγιστο που μπορεί να μείνει από όλη αυτή την Ευρωπαϊστική φαντασιοκοπία είναι το Αγγλικό μοντέλο της Ευρώπης: μια Κοινή Αγορά ελεύθερης οικονομίας και περιορισμένης διακρατικής Συνεννόησης. Ακόμη και αυτό είναι εξαιρετικά δύσκολο να επιτευχθεί για λόγους στους οποίους έχω εμβαθύνει πολλές φορές πολλαχού και θα επαναπροσδιορίσω σε άλλη περίπτωση.

Επανελημμένα έχω αναλύσει γιατί το πραγματικό εθνικό συμφέρον Ελλάδας και Γερμανίας εν πολλοίς συμπίπτουν στην παρούσα μεγακρίση. Και έχω αναπτύξει γιατί, επομένως, η κατευθείαν συνεννόηση επ' αυτής της βάσεως Ελλάδας και Γερμανίας θα βελτιστοποιούσε τις εξελίξεις και για τις δυο χώρες. Αλλά ο Κατοχικός Πρωθυπουργός της χώρας

παρερμήνευσε και παραμόρφωσε την αναγκαία αυτή επιταγή. Αντί να συνεννοηθεί με τη Γερμανία στη βάση της εξόδου της Ελλάδας από την Ευρωζώνη (πράγμα που αποτελεί πραγματικό οικονομικό και εθνικό συμφέρον και των δυο χωρών), υποτάχθηκε προδοτικά και πιθηκικά στην εσφαλμένη επιλογή Γερμανικής Στρατηγικής. Άσχετα με τη γνησιότητα της φαινόμενης αυτής Γερμανικής επιλογής (αφού ωθώντας βιαίως προς ένα άκρο επιτυγχάνεις συχνά το αντίθετο, όπως ο Ηράκλειτος θεμελιώσε) και άσχετα με την ανύπαρκτη δυνατότητα του Κατοχικού Πρωθυπουργού να σύρει την Ελλάδα στην απόλυτη Γερμανική εξάρτηση, η χώρα μας θα υποστεί καταστροφικές συνέπειες από αυτά τα πολιτικάντικα παιχνίδια αρρωστημένης ευρωπαϊκής βουλησιαρχίας.

Γιατί την Ελλάδα ΔΕΝ συμφέρει «πολιτική διαπραγμάτευση». Αυτή σημαίνει μόνο απώλεια εθνικής ανεξαρτησίας.

Την Ελλάδα συμφέρει στυγνή εφαρμογή της οικονομικής λογικής. Το βάρος του εθνικού χρέους είναι ασήκωτο. Χρειαζόμαστε άμεση χρεωκοπία. Το Ευρώ δεν μπορεί να είναι εθνικό νόμισμα γιατί δεν ταιριάζει με την κατάσταση και την ευκταία δυναμική ανόρθωσης της Ελληνικής οικονομίας. Χρειαζόμαστε δικό μας εθνικό νόμισμα, δραματική υποτίμησή του και σκληρή νομισματική πολιτική μετέπειτα.

Την Ελλάδα επίσης συμφέρει στυγνή εφαρμογή της γεωπολιτικής λογικής και ΚΑΜΙΑ σχετική «πολιτική διαπραγμάτευση».

Η Ελλάδα ανήκει στο πανίσχυρο ΒαλκανοΜικρασιατικό Γεωπολιτικό πεδίο – όχι στον Γερμανικό Άξονα του Ρήνου. Εδώ στον οικείο χώρο μας καλείται να παίξει ρόλο από θέσεως ισχύος με τα συγκριτικά πλεονεκτήματα του Ελληνισμού και σε συντονισμό προς το παγκοσμιοποιημένο και μονοπολικό παγκόσμιο σύστημα. Το Καθεστώς Κατοχής που έφερε τη χώρα σε κατάσταση έσχατης αδυναμίας για να μπορεί να κάθεται στον τράχηλο της κοινωνίας είναι ένοχο προδοσίας και θα τιμωρηθεί παραδειγματικά.

Τέλος την Ελλάδα συμφέρει στυγνή εφαρμογή της πολιτιστικής λογικής και ΒΛΑΠΤΕΙ η οποιαδήποτε «πολιτική διαπραγμάτευση».

Ο Ελληνισμός και ο Ευρωπαϊκός είναι αντιφατικά πνευματικά φαινόμενα και δεν χωρεί συνεννόηση μεταξύ Όντος και Υποκειμένου, μεταξύ Ουσίας και Βούλησης. Το Ον θα καταπιεί το Υποκείμενο και η Ουσία αυτομάτως θα επιβάλλει την Δύναμή της επί της ρωμαντικά σφαδάζουσας αδυναμίας της βούλησης.

Μέγιστο Μάθημα για την Γερμανίδα Καγκελλάριο. Χρειάζεται όμως γνήσια κλασική παιδεία για να το κατανοήσει εις βάθος.

Τα εκτρώματα που θα συναντήσει εδώ μη κάνει το λάθος να νομίσει ότι αντιπροσωπεύουν ή δεσμεύουν τον Ελληνισμό και τους Έλληνες. Καλά θα έκανε να φύγει πριν τους δει. Καλά θα έκανε να μην πατήσει το πόδι της τώρα εδώ. Ακόμη κι αν έχει κατά νου τα πραγματικά συμφέροντα της μεγάλης χώρας της και της Ελλάδας και ξέρει ότι βοηθώντας το εδώ Καθεστώς βλάπτει την Ελλάδα και την κοινωνία της Ελλάδας. Ακόμη κι έτσι δεν θα της βγει σε καλό ο ερχομός της εδώ αυτήν την στιγμή. Η Γερμανία ισταται επί ξυρού ακμής. Το μέλλον της θα κριθεί από το κατά πόσο θα επιδείξει Ελληνικό Νου ή Τευτονική Βούληση. Δεν είναι τυχαίος ο κλασικισμός του Εθνικοσοσιαλισμού, όπως δεν ήταν τυχαίος ο κλασικισμός της Ναπολεόντειας αυτοκρατορίας. Μολοτούτο και οι δύο έπεσαν πτώση τρανή μέσα σε λίγα χρόνια. Η αδυσώπητη μοίρα της τεχνητότητας κατατρέπει την Ευρώπη. Σκέψου και δράσε κατά φύσιν και κλασσικό νου Καγκελλάριε της Γερμανίας. Για το καλό της χώρας σου. Μακριά από την Κίρκη του Ευρωπαϊσμού και τους χοίρους της. Και μακρύτερα από τους εδώ χοιροπιθήκους. Δεν ντρέπεσαι να επισκεφθείς την χώρα με μέτρα καταστολής των αντιδράσεων της κοινωνίας; Τότε έρχεσαι για το κατοχικό καθεστώς.

Αλλά κάθε πραγματική ή και φαινομένη επικουρία του καθεστώτος είναι εχθρική πράξη για την Ελλάδα και τους δημιουργούς της. Φοβού τις Εριννύες του Ελληνισμού.